

Сънът на врабчето.

(народна басня).

Едно врабче почивало спокойно подъ една висока стрѣха безъ да мисли, какъ ще прѣкара зимата и какъ ще се прѣхрани. Както почивало, чудни работи видѣло. Около него накацали орлякъ птичета въ най-свѣтла прѣмѣна. Шийкитѣ имъ като атлазъ лъщѣли; човкитѣ имъ като злато блѣскали; перата имъ ставали ту на зелени, ту на червени талази; очитѣ имъ свѣтли като капки роса при зора. Като ги гледало, врабчето въздѣхнало и рекло: „Тежко ми! колко е сиромашка моята прѣмѣна!“ Още не изрекло това, ето че му израсли шарени перца, както на хубавитѣ птиченца. Отъ радостъ врабчето почнало да скача отъ клонче на клонче. Радвало се и скачало горкото птиче, безъ да види, каква бѣда дошла надъ главата му. Една черна змия, свита до тогава на кълбо, току се прострѣла напредъ му и ха-ха безъ малко да го налапа. Едвамъ избѣгнало врабчето, ето друга бѣда. Единъ ловецъ, като видѣлъ такова хубаво птиче, хрипналъ слѣдъ него да го хване. Врабчето жално изцъртѣло: „Напраздно се радвамъ на хубавата си прѣмѣна! Колко по-добрѣ е сега да съмъ пакъ въ сивата си перошинка!“

Бумъ! изгърмѣла пушката на ловеца и прѣдъ очитѣ на врабчето притъмнѣло, като тъмна нощъ, а послѣ изведнажъ свѣтнало. То отворило очи и рекло: „Ахъ, колко дълбоко съмъ заспало! Добрѣ че всичко това е сънъ.“ Послѣ, като трепнало съ крилцата си, полѣтѣло къмъ дола и кацнало. Скокъ, скокъ! окъпало се въ водата.